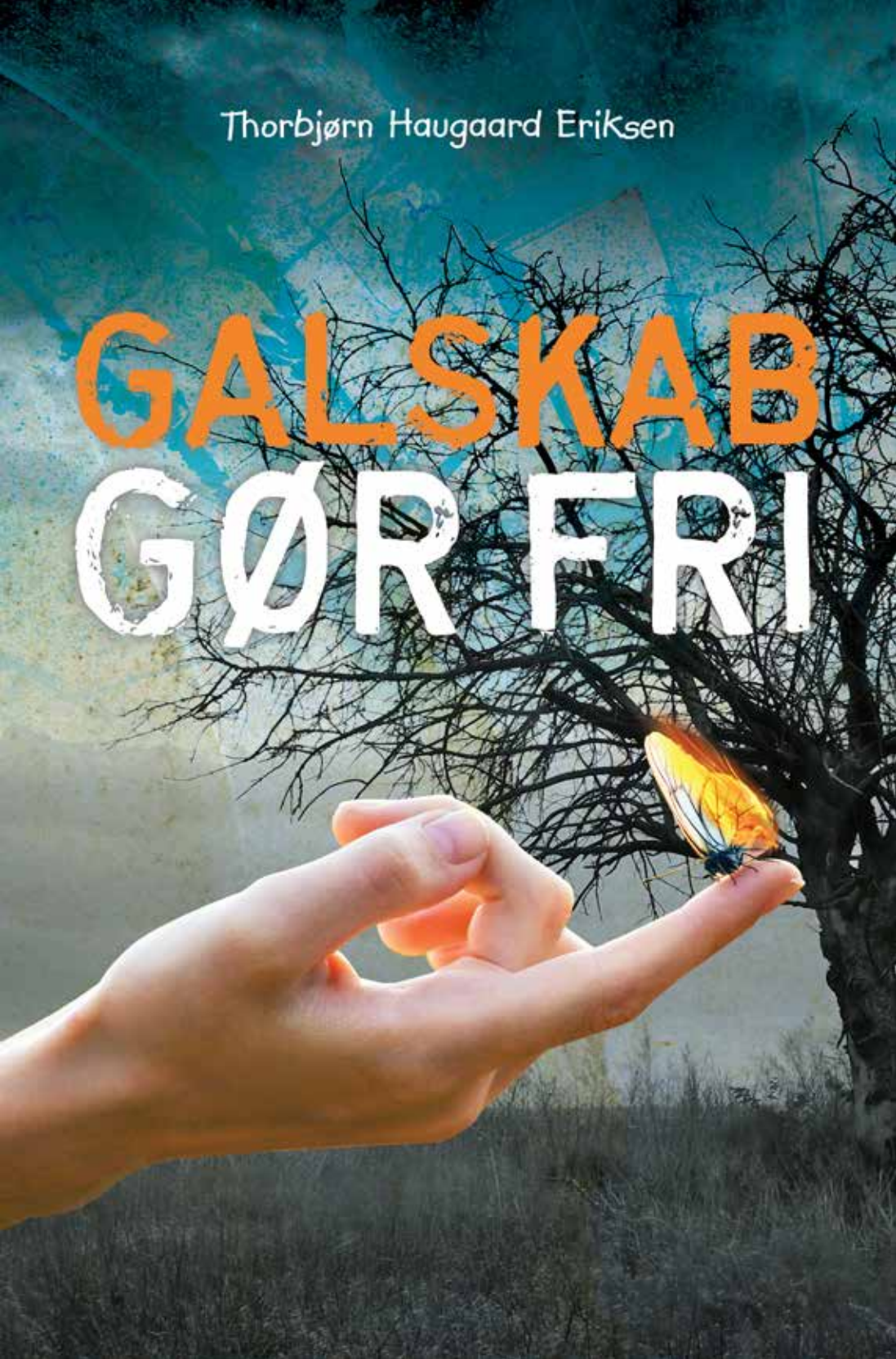
Thorbjørn Haugaard Eriksen

GALSKAB GØR FRI

Galskab gør fri
Roman af Thorbjørn Haugaard Eriksen

© Ulven & Uglen Ivs, 2015
Redaktion: Line Lybecker og Peter Buch Mortensen
Omslagsillustration: © Karin Hald
Grafisk tilrettelæggelse, omslag: © Karin Hald
Grafisk tilrettelæggelse, indhold: Karin Hald
Tryk: Bookwell

2. udgave, 1. oplag
ISBN: 978-87-996870-3-9

Printed in Finland, 2015

Udgivet af Ulven & Uglen IVS
Slettebjergvej 9
2750 Ballerup
ulvenoguglen.dk

Kopiering af denne bog må kun finde sted på institutioner og virksomheder der har indgået aftale med COPY-DAN, men kun inden for de i aftalen nævnte rammer. Institutioner og virksomheder, der ikke har indgået aftale med COPY-DAN, skal ved ønske om kopiering henvende sig til forlaget.

Thorbjørn Haugaard Eriksen

GALSKAB GØR FRI

Forlaget Ulven og Uglen

Jeg takker min mor, Sonja Eriksen, for hendes store hjælp med den indledende korrekturlæsning.

Indhold

Prolog	9
Kapitel 1: Dukken	11
Kapitel 2: Kvinden	23
Kapitel 3: Pagten	35
Kapitel 4: Spillet	55
Kapitel 5: Hvidovre	71
Kapitel 6: Pøblen	83
Kapitel 7: Brevet	93
Kapitel 8: Hjernen	105
Kapitel 9: Kærligheden	119
Kapitel 10: Gruppen	133
Kapitel 11: Bedstemoderen	151
Kapitel 12: Selvmordet	167
Kapitel 13: Massegraven	179
Kapitel 14: Ridderen	199
Kapitel 15: Eksperimentet	217
Kapitel 16: Afskeden	229
Kapitel 17: Opråb	241
Kapitel 18: Pandora	265
Kapitel 19: Flugtplanen	277
Epilog	303

Prolog

Djævlen Dinaras blik skiftede pludselig til opgivende apati. Hun trak på skuldrene, og hendes stemme blev sært fjern.

"Du kan ikke dræbe mig, Valentin, ikke som du dræbte din Vivian, men du har været en god elev. Jeg tror at det er på tide at fortælle dig hvad du er."

"Du vidste hele tiden at jeg ville myrde Vivian. Gjorde du ikke?"

"Jo. Hende eller dine falske forældre, men fortæl mig, føler du dig mere fri?"

Valentins sind gav ham kun ét svar. Naturligvis havde det gjort ham mere fri. Han havde taget et stort skridt ned ad vejen imod grusomhed. Han havde opdaget at Dinaras ord, hendes livssyn, var sandt på den mest forunderlige og forfærdelige måde. Han nikkede stift som svar, men der gik et øjeblik før hans stemme var i stand til følge trop.

"Jo."

"Så lyt til mig. For længe siden troede menneskene på troldfolket …"

Kapitel 1: Dukken

Verden er, blandt andre ting, et sært sted. Virkeligheden er snarere en kollektiv beslutning end en eksakt videnskab. Dette måtte en ung mand da også erkende da den kendte virkelighed en dag blev revet ud af hans hænder en forårsmorgen i 2021 i hjertet af Republikken Danmark

Den unge mands navn var Valentin Storm. Det var hans attenårs fødselsdag den dag i slutningen af april. I morgensolens klare skær missede han med øjnene. Han rullede om på den anden side i sengen og betragtede kort det sære, gullige lys som hans værelse henlå i. Her lå han omgivet af et konstant og relativt fredfyldt middelklasseliv hvor hans forældre havde sikret velstand igennem en lang barndom. Der var endnu et par minder tilbage fra den barndom i form af en bortgemt pandabamse, et par svømmemedaljer og nogle få støvede tegneserier. Tomheden slog ham som var dette blot en niche i en katakombe hvor han opbevarede sin krop alt imens sindet var andetsteds. Han satte sig dog op i stedet for at føre tanken helt til ende.

Han tog sit tøj og fandt vej til badeværelset over for sit

eget værelse. Det lykkedes ham at snige sig derind uden at resten af familien så ham. Han havde uden at kunne forklare hvorfor ikke lyst til at møde dem ansigt til ansigt endnu. Valentin var født ødsel med det varme vand, og hele det pæne badeværelse var dugget til da han trådte ud af brusekabinen. Han tog håndklædet uden at sanse dampen omkring sig og kørte det igennem sit korte, brune hår. På det meterhøje spejl over vaskens sorte marmorplade kom hans spejlbillede til syne imellem kondensvandets dråber og dug. Valentin stoppede op. Først troede han at alt i spejlet var normalt, men så opdagede han med forundring hvordan det slørede billede så ud til at være en lille smule ude af takt med virkeligheden. Valentin tørrede hurtigt duggen af spejlet. Han lod håndklædet falde på gulvet. I spejlet så han nu kun sit eget lange ansigt med de høje kindben og den spidse næsetip, perfekt i takt med resten af virkeligheden.

Han fandt noget rent tøj og gik ned ad trappen. På vejen ned kunne han høre at fjersynet kørte. Det var de sædvanlige nyheder: Regeringens udvidelse af Tryghedspakken var blevet gennemført, postvæsenet nægtede at udføre deres job og det sidste nye om retssagen imod manden der metodisk havde myrdet kongefamilien godt et år tidligere.

Valentin kikkede kort ind i stuen. På spisebordet var der dækket et overdådigt morgenmåltid. Han betragtede de tre skikkelser som sad ved bordet og nu mødte ham med smil på ansigterne. Han så først en kvinde foran sig hvis hele liv og skønhed nu var blevet et produkt af en kirurgs ivrige eksperimenter. Han så den nyligt tilføjede botox i panden, de ekstra trehundrede milliliter silikone i hvert bryst og endelig den begyndende overvægt som

talrige fedtsugninger havde ført et forgæves korstog imod. Det var en krop der i tyve år var blevet presset til at søge skønhed imod sit bedrevidende, og denne mission havde tydeligvis fejlet allerede for mindst et årti siden.

Valentins blik vandrede videre over på pigen midt for bordet. Pigen slog sine lange lilla negle mod bordet. Hendes ansigt lyste nu af utålmodighed. Det var det eneste udtryk som hendes fjæs kunne levere under den overdrevne makeup hvis mørke toner fuldstændigt havde dræbt hudens naturlige liv. I hvilken alder var denne dødsmaske blevet tilføjet? Ni år? Otte? Valentin lod blikket glide fra den lille opstoppernæse og ned over halsen, men han drejede af da han nåede til den alt for nedringede t-shirt og den åbne læderjakke.

Til sidst stod Valentin tilbage med den midaldrende mand. Han havde sænket sin avis og så med en vis distance tilbage på Valentin med stolthed i blikket. I modsætning til kvinden havde manden ikke kæmpet imod tidens tand og havde begyndende rynker i hele ansigtet og en stadig tyndere hårpragt. Han var iført en upåklagelig skjorte og et perfekt bundet slips, men det kunne ikke skjule trætheden i de slørede øjne. Han havde drukket aftenen før som det alt for ofte skete. Hans blodårer forekom for Valentin som neurotisk pulserende.

Alt imens Valentin så ud over forsamlingen, begyndte hans mave at slå knuder på sig selv. Disse mennesker, hvis genkendelighed han nu oplevede så fjern, hvad var de dog for ham? Atten års tro blev i løbet af et par åndedrag rystet i sin grundvold. Disse mennesker var ikke hans familie. Hans virkelige familie var andetsteds. Nogen måtte have efterladt ham hos disse karikaturer af virkelige mennesker for atten år siden. Alting forekom ham

så sygeligt. Nu sang de også for ham. De havde tydeligvis bildt sig selv ind at de faktisk kunne synge, men de stoppede da de fik øje på Valentins fortvivlede blik.

Valentin satte sig brat ned foran forsamlingen. Han vovede ikke at kikke op fra bordet imens han med let rystende hænder samlede kniv og bolle op. Han nåede ikke at skære bollen midtover før den fremmede kvinde havde grebet blidt omkring hans håndled. Han løftede sit blik og så ind i kvindens halvkunstige ansigt hvor måben var ved at blive til velkendt hysteri.

"Valentin? Er alt som det bør være?"

"Alt er fint …"

Valentin trak sin hånd fri. Han smurte en pæn portion Nutella på bollen imens den fremmede kvindes skingre stemme gav genlyd inde under hans hjerneskal. Han ville være nødt til at lyve, i det mindste i godt et kvarter mere, før han legitimt kunne forlade det sted han indtil i dag havde kaldt sit hjem. Vivian, den pige som han kunne lide, ventede på ham. Men ville hendes brede smil og dybblå øjne rumme den samme tomhed som disse fremmede?

"Jeg sov bare ikke særligt godt, det er det hele."

"Skat, er du sikker på at du ikke bare skal blive hjemme?"

"Eksamen er for tæt på."

"Hvad med dine gaver?"

Valentin konkluderede kort at der lå et par kuverter og en indpakket blød størrelse. For at købe sig tid åbnede han gaverne en tand

langsommere end nødvendigt. Der var penge til et kørekort som han muligvis havde noget at bruge til, en jakke han ikke havde ønsket sig og en god sum penge fra bedstemor Sarah i Berlin, selvom Valentin ikke var sikker på om hun var familie længere. Så snart han havde åbnet gaverne, var det heldigvis på tide at tage af sted. Han nærmest løb mod Vanløse Station. Han var næsten nået halvdelen af vejen da et pift bag ham stoppede de stive stænger under ham. Sammen med resten af kroppen frøs benene fast da det skarpe fløjt rev sig vej igennem trafikken Valentin vendte sig, men hans hoved var som fanget på indersiden af en osteklokke, og pigen i læderjakken der stod foroverbøjet og pustede ud syntes at eksistere i en anden virkelighed. Han tog imod skoletasken med rystende hænder uden at se hende i øjnene.

De satte sig ned i det let stinkende tog hvor sæderne var godt halvt fyldt med Københavns efterhånden kraftigt indskrumpede middelklasse, men også disse eksisterede kun i periferien af Valentins opmærksomhed. Da dørene lukkedes, rørte noget klamt ved hans hånd, og da han kikkede ned, så han de lilla negle på sin håndryg.

"Du havde mareridt, hvad du ikke?"

Valentin så ud ad vinduet imens toget krydsede igennem Frederiksberg. Et øjeblik kunne han se ud over Roskildevej. I horisonten kunne han se de forladte betonklodser der nu udgjorde spøgelsesbyerne Brøndby og Rødovre. I løbet af Valentins levetid var København skrumpet med en tredjedel, men det var første gang han overvejede kæmperne i beton og stål. De sagde altid at det var krisens skyld at republikkens finanser var et gabende

hul. Altid krisen. For de uheldige var der intet arbejde at finde i byen, og Valentin havde hørt rygter om teltbyerne ude på landet. I et glimt forsvandt de grå kolosser ud af hans synsfelt. Den fremmede pige over for ham havde ret også selvom han ikke helt kunne genkalde sig detaljerne i drømmen.

"Jeg løb i mørket. Jeg var i en skov. Der var murbrokker på jorden under stjernehimlen. Min hud brændte … Jeg stønnede af træthed. Hele tiden forfulgte latteren mig …"

"Din latter?"

"Nej. En kvindes latter. Hånlig, men silkeblød."

Den falske søster fjernede endelig sine lange negle fra Valentins hånd og lænede sig tilbage i sædet. Igen flygtede Valentins blik ud ad vinduet. Toget stoppede ved Valby Station. Han kom på benene og fortsatte stift ud ad de automatiske døre. Pigen forsvandt hurtigt i mængden. Den allestedsnærværende snakken og føddernes trampen mod den arrede beton syntes at blive til et endeløst hav af støj. Valentin følte sig svimmel, og han vaklede hen til en faldefærdig bænk på perronen hvor han sank sammen med ansigtet gemt i hænderne. Imellem den travle hob af pendlere fløj der med et sommerfugle i luften, glimtende i guld og flammende røde. Lyden fra deres vingeslag sluttede sig til havet af almindelig menneskeskabt støj. Vrede rejste sig i Valentins bryst, som en syndflod skyllede den igennem hans blodårer, for måtte hans falske forældre i det mindste ikke kende til den nu afslørede løgn? Minutterne gik imens mulighederne fløj igennem Valentins hoved. Han ville aldrig tilbage til det hus hvor hans krop

sov, men bare ideen om at tage videre til gymnasiet forekom ham lige så umulig. En sommerfugl flagrede foran hans ansigt som en lille flamme, og med et krampagtigt slag ud i luften slog han den bort. Hans hånd fløj lige forbi næsen på en skygge som nu stod og betragtede ham med ængstelige dybblå øjne.

Et par læber kyssede hans kind, men han følte en mild rysten løbe igennem sig, og hænderne og den brede mund fjernede sig fra ham. Det mørkebrune hår var fjernet fra ansigtet med et hårspænde. Vivian var ikke en del af løgnen, så meget var Valentin sikker på. Han kom op at stå og mærkede hendes hånd i sin. Der var ingen ord som havde hun forstået enten alt eller ingenting. Hun talte, men sagde ingenting alt imens han desperat forsøgte at lytte efter. Han satte hælene i jorden så pludseligt at det rev i hendes hånd.

"Mine forældre er ikke mine rigtige forældre!"

Han havde råbt uden at ville det, og Vivian fik det samme forbandede udtryk i ansigtet som hans falske forældre havde haft. Hun gik et skridt nærmere med en tåre i øjet.

"Det giver ingen mening, Valentin. Er det ikke bare stress over eksamenerne? Du ved at jeg er her for dig, ikke?"

Uden at Valentin vidste hvordan var sceneriet var skiftet så de nu begge to stod i skolegården foran hovedindgangen til de bygninger der rummede både en folkeskole og Valentins og Vivians gymnasium. Valentins blik vandrede så langt væk fra Vivian som det var ham muligt, og med et kom raseriet igen op i ham. I et

hjørne på den anden side af gården stod et par folkeskoledrenge bøjet over en skikkelse på asfalten som de tydeligvis hånede. Deres råb fløj igennem luften, og lydene blev klare som frost for Valentin. Det var nok.

Et øjeblik efter rev han den ene dreng bort og skubbede ham ned på jorden da knægten skulle til at sparke staklen på jorden. De to andre unger løb bort, men da han skulle til at hive den sidste op i kraven, så Valentin det mærkeligste syn. Drengens ansigt var ikke længere af hud og øjne, men nu af sammensyet læder. Et enkelt rødglødende øje var tilbage under masken, og resten af barnet var blevet slapt som en kludedukke. En levende tentakel krøb rundt om Valentins ene arm, men før den overhovedet nåede at gribe fat, havde Valentin banket dukken ned i asfalten og slået den gentagne gange, mens hans rasende hænder lod ikke til at have nogen effekt på den. Verden omkring Valentin forsvandt, og tilbage var kun denne enlige handling.

Han blev grebet omkring kroppen bagfra og trukket bort. Blodrusen forsvandt lige så hurtigt som den var kommet. Der var blod på hans knoer, og Vivians skrækslagne stemme kunne høres i periferien. Han rev sig løs fra hendes greb og satte i sprint ud i byen. Bag ham forstummede gråden og panikken, men han løb videre uden at kende hverken retning eller formål med at flygte. Byens gader var blevet til en vildgroet park da Valentin endelig stoppede. Han sank sammen på en lille høj med en ring af træer langs med kanten. Han var i Søndermarken i det sydlige hjørne, så meget opfattede han før han begravede ansigtet i sine hænder. Selv i sommervarmen krøb kulden ind på ham.

Der måtte være gået flere timer i apati og uden konsekvent tankegang da han endelig så en skikkelse nærme sig højen. Måske havde han sovet lidt fra tid til anden, men den ligegyldige ro havde taget vredens plads da Vivian med langsomme skridt nærmede sig højen. Denne gang stoppede hun en meter fra ham. Frygten havde fået tag i hende, tænkte Valentin hvis hjerne arbitrært og med en kold distance havde ræsonneret sig frem til at hans overfald på dukken ville fremprovokere en sådan reaktion. Hendes stemme var fyldt af empati da han endelig besluttede sig for at tage notits af hende.

"Tak skæbne at jeg fandt dig, Valentin."

"De har løjet for mig. Jeg vil bare have denne dag til at være slut. Jeg har gjort noget forfærdeligt, har jeg ikke?"

"Valentin? Er der nogen hjemme?"

"Du skulle ikke have fulgt efter mig. Jeg ville heller ikke gøre det barn fortræd …"

"Det ved jeg godt. Kan du stå op?"

"Sagtens … Tror jeg nok."

Valentin kom på benene. Da han var kommet op at stå, fik han øje på tre politibetjente for foden af bakken. Denne gang tog raseriet ikke ligegyldighedens plads. Naturligvis var hun ikke kommet for at hjælpe ham. Hun havde i stedet forrådt ham. Betjentene var ikke børn, men voksne mænd med våben og beføjelse til at bruge dem. Hvad vidste de om ham med undtagelse af at han havde banket en dukke til blods? De blev ikke betalt for at lytte.

Det tog ikke lang tid før Valentin fandt sig selv på bagsædet af en politibil. Imens byen hvor solen nu var på vej ned rullede forbi vinduet, begyndte klarsynet at vende tilbage bag følelserne. Han havde opført sig som en gal hund. Ham der altid havde været rationel og fornuftig, havde overgivet sig fuldstændigt. Men til hvad?

Bilen trillede op i indkørslen foran det hus som Valentin indtil i morges havde kaldt sit hjem. Valentins falske forældre sad dødsens alvorlige miner da politiet placerede ham i en stol i køkkenet. De var ikke alene, over for Valentin sad en fremmed mand. Manden tog tekoppen fra sine læber og stillede den med rolige hænder fra sig. Han var af et let aparte udseende med sit sorte skæg og ligeså sorte hårpragt. Han måtte være et sted omkring de tredive, og hans øjne lyste af påtaget venlighed da han lænede sin lange overkrop forover, og lod den fremskudte hage hvile på de nu frie hænder.

"Du må være Valentin Storm. Vi har ledt efter dig det meste af dagen, men dine forældre har været så venlige at underholde mig indtil nu."

"De er *ikke* mine forældre …"

"Jeg har fortalt dem om de ting som er hændt dig i dag. Mit navn er Aron Folkenborg, og jeg kommer fra Karens Mindes psykiatriske skadestue."

Valentins vrede flammede et øjeblik op igen, imens han slugte den uudtalte fornærmelse. Valentin havde ikke et øjeblik troet at andre end politiet og gymnasiet ville henvende sig, og gjorde intet forsøg på at skjule sin vrede da han endelig svarede.

"Jeg er ikke sindssyg!"

"En oplyst ung mand som dig er sikkert bekendt med vedtagelsen af Tryghedspakken og de beføjelser som den giver psykiatrien."

Aron Folkenborg slog ud med hånden til luftens ære. Jo, Valentin havde hørt om indholdet af 'pakken.' I praksis kunne enhver borger over atten indlægges imod sin egen vilje på ubestemt tid. Han havde dog aldrig forholdt sig til den. Den slags ting skete kun for andre mennesker end ham selv, helst mennesker på en anden planet. Spillet om friheden var med andre ord forbi. Aron nippede til resterne af teen. Valentin sukkede opgivende.

"Ja …"

"Så ved du sikkert også at jeg enten kan bede dig om at komme med eller trække dig ud af huset med magt. Jeg vil mene at der har været vold nok for i dag."

"Okay. Det lader ikke til at jeg har noget valg."

"Du er syg, Valentin. Vi er her for at hjælpe dig. Du vil opdage at vi ikke ligefrem bruger dårekister og tørre tæsk længere. Vi vil sørge for at dine eksamener kan tages derude."

"Og er du så læge?"

"En slags. Dine forældre har allerede pakket dine ting."

Godt fem minutter efter stod Valentin i døråbningen med sommernatten foran sig. Bag ham stod en falsk familie som han intet sagde til selvom både den kunstige kvinde og den oversminkede pige var på grådens rand. Om morgenen ville Valentin have givet hvad som helst for at komme væk fra denne maskerade, men nu

hvor han blev tvunget bort, tvivlede han. Han blev placeret på bagsædet i politibilen, og de satte kurs imod Sydhavnen. Hans hjerte føltes koldt og klamt når han tænkte på hvordan Vivian havde forrådt ham ... Men han kunne ikke engang finde plads i sit summende hoved til at fantasere om hævn.